

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Eucharistia vnit carnem nostram carni Christi. Cap. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

CAPVT SEXTVM.

Henr. de
Sac. in
gen. l. r.
c. 13 n. 11.
Th. 3. p. q.
81. a. 1. ad
3. & q. 79.
a. 1. ad 2.
& a. 4.
29.
de casto
conn. c.
18. col. 5.
V. 3. p. q.
79 a. 2.
disp. 204.
c. 2. 3. 4.
Tol. in
c. 6. & 17.
Ioan.
Cyr. l. 10.
in Ioan. c.
13. & l. 11.
c. 2. 6. &
1. 4. c. 17.
1. 10. in
Ioan. c. 13.

Eucharistia vnit carnem nostram carni Christi.

Septimo, prodest SS. Eucharistia ad spiritualem profectum, quia, vt ait B. Laurentius Iustinianus, nos corpori Christi mystico incorporat. Vnit enim carnem nostram carni Christi, quod bene probat & explicat Vasquez, & Toletus asserit, & probat ex S. Cyrillo. Quod S. Cyrillus Alexandrinus sic explicat: Qui manducat meam carnem, & bibit sanguinem meum, in me manet. & ego in eo. Sicut enim si quis liquefacta cera aliam ceram infuderit, alteram cum altera per totum commisceat necesse est, ita si quis carnem & sanguinem Domini recipit, cum ipso ita coniungitur, vt Christus in ipso, & ipse in Christo inueniatur. Et alibi, beneficio Eucharistie nos, inquit, Christo non tantum spiritualiter coniungi, sed etiam secundum carnem habere cum illo coniunctionem, & per Eucharistiam etiam nobis Christum esse vitem, & nos eius palmites, & per eam corporaliter in nobis Christum habitare; & membra fidelium, fieri membra Christi, participatione naturali. Et libro 11. in Ioan. capite 26. corporalem vniionem ad Christum, ait, acquiri participatione eius Mysterij: id Paulum asserere, dum ait, ad Ephesios 3. 6. Genes esse coheredes & concorporales, & participes promissionis in Christo. Et capite 27. Filium, per benedictionem mysticam nobis corporaliter vniri, vt hominem, spiritualiter autem, vt Deum. S. Ioannes Damascenus, agens de hoc Sacramento: Per illud, inquit, purgati, corpori Domini, ipsiusque Spiritus vniimur, ac Christi corpus efficiimur. Sic etiam S. Chrysostomus, nos secum, vt ita dicam, in vnam massam reducit, neque id fide solum, sed re ipsa nos suum corpus efficit. Et S. Ildorus Pelusiota S. 1. 3. ep. Chrysostomi discipulus: Per sacrorum mysteriorum participationem, scribit, naturam nostram concorpoream Vnigenito redditam, & in ipsius carnem censerit, & quemadmodum corpus capiti, eodem modo ipsam ei copulatam esse. Ex quibus, aliisque Patrum, quos citat testimoniis, Vasquez loco citato ait, sententiam probabiliorē esse, Eucharistia non tantum nos cum Christo per caritatem, vnum Spiritum fieri, verum etiam inter carnem Christi, & carnem nostram, peculiarem vniionem intercedere, que non modo existente Christo sub speciebus in Stomacho, verum etiam ipsis corruptis, & Christo ibi secundum suam substantiam non permanente, perseveret. Hanc autem vniionem carnis nostræ cum Christo, in hoc consistere ait, Quod Christus postquam à nobis intra viscera & carnem nostram per modum cibi ex caritate sumptus est, corpora nostra, intra qua recipitur, asstinet & tractet, & vt membra corporis eius, de carne eius, & de ossibus eius, vt loquitur S. Paulus, Ephes. 5. 30. Atque ita hac vniio mystica est & moralis, eod quod caritas

enim vel solo vestis attractu morbidos sanabat tum cum in mundo inmer homines conuersabatur, minime dubitandum est, quin iam ad eod intime intra nos confutatus, miracula paraturus sit, dummodo fidem vnam habeamus, quod que ab eo petemus, nobis sit concessurus, cum iam ad domum nostram diuerterit. Non solum enim Maiestas eius habitations, & hospitij mercedem male persolvere, dum modo bene excipitur & tractetur. Sed si illum post Communionem relinquimus, non habemus causam cur queramus, si paruum videamus animæ nostræ in virtutibus profectum. Tandem concludit, eos, qui cid se ad negotia proripiunt, scire, ac si Christo domum nostram ingressi, domo exirent, eumq, inde expellerent, & vgerent, ne Christus domum eorum occupet, & incolat.

Huc spectare possunt ea, que S. Macarius ponderat mansisse bona in eos, qui Christo eorporaliter adhaerebant, dum cum hominibus conuersaretur. Quid mirum est, inquit, si accedentes ad Dominum, & adherentes ei corporaliter, accipiebant virtutem, cum apostolis verbum loquentibus, cecidit super credentes Spiritus sanctus? Cornelius ex verbo auditio consecutus est virtutem, quando magis cum Dominus loqueretur verbum, cum Maria, Zachario, cum peccatrice, aut cum Samaritana, aut latrone, emittentur virtus, & cum eorum animâ permixtus est Spiritus S. Nunc quoque qui Deum diligunt, & relicti omnibus in Oratione perseverant, docentur secreta que non noverant. Ipsa enim veritas secundum illorum intentionem, se exhibet illis, & docet eos. Ego sum veritas: In vita quoque B. M. Magdalene de Pazzis, referitur eius orationis sermo ad Nouicias, quantum erat Magistra facta, O mee sorores, si penetraremus, quod tunc, dum durant in nobis ille sacra species, facit in nobis Verbum diuinum illas operationes quas facit in sinu sui æterni Patris, & cum sit Verbum in sinu Patris, & Pater in Verbo, & Spiritus S. in utroque inseparabiliter, nos recipiendo Verbum, recipimus totam SS. Trinitatem, si hoc penetraremus, si illum agnosceremus, non tremus inconsideratè (ad Communionem) & aded quasi casu, & non omitteremus illam sumere ob tam paruas occasiones, & bene prius cogitaremus antequam illam omitteremus.

Sanè si Arca præsentia fuit aded salutatis domui Obededom, ita vt ob eam benedixit Dominus Obededom & omnem domum eius. Si ob præsentiam Loth non potuit Angelus nocere Sodoma, & Gomorrhæ, quantum magis hæc species, arcæ nobiliores, proderunt piè & religiosè post sumptionem intra nos conferuatæ. Vnde merito potest ad hoc applicari, quod dixit Iacob ad Laban: Modicam habuisti antequam venirem ad te & nunc diues effectus es, benedixitq, Dominus ad introitum meum. Vide S. Thomam & Henriquez. Vbi ait Christum per species, tanquam per instrumentum excitare, & actiue inclinare, ad actum vitalem deuotionis nostræ, si homo sit bene dispositus. Sic Christus, inquit idem S. Thomas, per Eucharistiam non accepit habitum, sed actam deuotum ex Sacramento.

to. 3. in. j.
p. disp.
79. l. 5.
Dicitur
mo.
1. 4. fid.
cap. 14.
1. 3. ep.
195.

vitae & amor eo modo consummatus efficiat, ut Christus nouo titillo corpora nostra tanquam propria asstinet. Quod intelligendum est, quando Eucharistia sine peccato mortali sumitur: quia, ut ait S. Augustinus sermone 2. de verbis Domini, citatus à Claudio Sainctes: In peccatore non dicitur Christus manere, (hoc modo) nec ipse in Christo. Quando ergo dicit S. Hilarius libro 8. de Trinitate, per Eucharistiam, Esse in nobis naturalem unitatem cum Christo, non ita intelligendum est, quod sit eo modo naturalis, uti est vnio inter materiam & formam, vel inter subiectum & accedens; sed quia Christi naturarum cum natura nostra, per illas species, intra nos, per modum cibi, intemè & realiter, & naturali modo quoad comestionem materialem, receptas, fit localis coniunctio, seu intrinseca receptio per modum naturæ; ex qua sequitur, ut Christus membra nostra, tanquam sibi carissima tractet ut propria, iuxta illud Apostoli supra citatum; Quod sumus membra corporis eius, de carne eius & de ossibus eius. Et, ut ait 1. Corinth. 6. 19. 17. Nescitis quod corpora vestra membra sunt Christi, & templum Spiritus S. Et, qui adheret Domino, vnus Spiritus est. Quicquid sit de hoc, saltem in anima quandam similitudinem Dei diuinam, ut eam appellat S. Dionysius Areopagita, causat Communio & SS. Eucharistia. Ideoque ait ab Episcopis eam tradi sacerdotibus sacerdotio initiatis, Non solum quod diuinorum mysteriorum perceptio vnusquisque ad Hierarchiam pertinentis perceptionis, est summa, verum etiam, quod ipsius diuini muneris, quod communicatur, Sancti omnes Ordines, pro captu suo participes sunt, ad suam ipsorum diuinam similitudinis translationem, & perfectionem. Sunt enim sacra mysteria, expiatio, illustratio, & perfectio.

f. 6. eccl. hier.

CAPVT SEPTIMVM.

Eucharistia iuuat nos, in quantum est sacrificium.

30. f. 6. Recu. cap. 24.

seff. 12. cap. 2.

31. h. 37. in Euang.

32.

Octauo, prodest Eucharistia ad spiritualement profectum in quantum est sacrificium, & quidem, uti appellatur à Christo Domino apud S. Brigittam Regale. Ut tale enim, ex vi suæ Institutionis, habet singularem vim ad applicandos fructus Christi passionis & nostræ redemptionis. Vna enim, inquit Concilium Tridentinum; Eademque est hostia, idem nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui se ipsum tunc in cruce obtulit, solâ offerendi ratione diuersa. Cuius quidem oblationis eruenta fructus, per hanc vberimè percipiuntur. S. Gregorius, Christus, inquit, qui in se resurgens à mortuis iam non moritur, adhuc per sacram hostiam in suo mysterio pro nobis iterum patitur. Nam quoties ei hostiam suæ passionis offerimus, toties nobis ad absolutionem nostram, passionem illius reparamus. Et S. Cyprianus: Passio Domini, est sacrificium ipsum, quod offerimus. S. Mar-

tialis: Quod Iudei per odium & inuidiam immolauerunt, putantes se Christi nomen à terra abolere, hoc ipsum nos causa salutis nostræ in arâ sanctificat, à perficimus, scientes, hoc solo remedio, nobis vitam prestandam, & mortem effugendam. S. Chryostomus: Hæc est illa mensa, & minus nihil habet, non enim illam Christus, hanc verò homo perficit, verum hanc ipse quoque. Idem ait S. Ambrosius & S. Chryostomus ibidem: & homilia 2. in epistolam 2. ad Timotheum. Et quamuis inter Theologos dissidium sit, sacrificium hoc ex opere operato habeat efficaciam infinitam, uti habere putant: Hervæus quodl. 10. q. 13. Caietanus 3. parte q. 79. a. 5. & fufius opusc. de celebratione Missæ q. 2. Canus libro 12. loc. Theol. c. 13. ad 10. Petrus Soto Instructio. Sacerdot. tr. de Eucharistia, lectione 7. Corduba, libro 1. q. 3. opin. 5. Conclusione. 3. Siluest. v. Missa 1. q. 9. Petrus Nauar. libro 2. de restitutione capite 2. num. 259 260. Vasquez 3. p. disp. 230. capite 2. & 3. eò quod offeratur res infiniti pretij ob vnionem cum Verbo, & quia Christus est infinite prestans, & Deo gratus, & est principalis offerens, ut cum Ecclesia docet S. Ambrosius libro 1. Offici. capite 48. Et Concilium Tridentinum sessione 22. capite 2. Ideoque S. Chryostomus hom. 2. in epistolam 2. Timothei, & Algerius libro 1. de Eucharistia capite 16. & alij, dicunt hanc oblationem nihil minus habere illâ, quam Christus obtulit. Et sicut pretium à Rege missum, ob famulî malitiam & inæqualitatem non minuitur, uti & elemosynæ, ita nec ministri mali & finiti oblatio, admittit infinitatem valoris infiniti Missæ, quam habet ex infinitate rei, quæ in ea offertur, & Christi principalis offerentis. Quia tamen alij, præsertim recentiores nostri, quos citat, & sequitur noster Ioannes Baptista Scortia libro 1. de sacrificio Missæ capite 8. contrarium sentiunt, nolo contendere; satis sit nobis scire, Eucharistiam non tantum ut Sacramentum est, sed etiam ut sacrificium nouæ legis, valde salutare esse iis qui illud offerunt, & iis, pro quibus illud offertur. Nam primò, per hoc sacrificium Minister offerens meretur de condigno, & satisfacit, & impetrat ex opere operantis (si sit in gratiâ, & debita intentione & circumstantiis offerat) licet faceret per alia opera bona: sicut & in lege veteri, vel naturæ, sacerdotes sacrificantes modo debito, merebantur de condigno, & satisfaciebant & impetrabant, sed non ita magis, quia sacrificium est dignius veteri. Secundo, quia ex opere operato sacrificium hoc habet efficaciam ad applicandum aliquem fructum Redemptionis Christi: est enim institutum, ut cruenti sacrificij salutaris virtus, ut loquitur Concilium Tridentinum, in remissionem eorum, quæ à nobis quotidie committuntur peccatorum, applicaretur. Idè hæc oblatio, ut dicitur ibidem, nulla indignitate, aut malitiâ offerentium inquinari potest. Quod indicat vim suam habere etiam ex opere operato, alioquin haberet